

Азъ пратихъ при него Витлеемъ, който да го разведе на всѣкъде. Пратихъ да доведатъ отъ монастыря и светия старецъ Василий, който ще се поразбере съ него по униатскитѣ работи. Азъ преставамъ да гоня католичеството у насъ. Бъди любезна съ кардинала, нали и ти си униатска княгиня. И се нагизди по-добре. Нека видятъ и у насъ какви моми има. Той ми каза вече за своитѣ отлични впечатления отъ България... Всичко му харесало.

И Борилъ вперилъ острия си взоръ въ Мария. Следъ това стана. Погали приязнено девойката по главата.

— Разбрахме се, нали. Отъ днесъ нататъкъ между насъ всичко е уредено. Вѣрвамъ, че си довольна...

И той излѣзе, изпроводенъ отъ низкитѣ поклони на Дафина.

Мария дълго гледа едрия изумрудъ, който блѣстѣше на прѣста ѝ, смутена, поразена.

Нѣкаква тънка, неясна мисль загложди сърдцето ѝ съ заплахата на недоизреченото.

12.

За пръвъ пѣтъ презъ живота си, това лѣто отъ 1218 година императоръ Анри се почувствува изморенъ. Тѣй страшно му бѣха дотегнали вѣчнитѣ разправии между венецианския и френски отъ една страна и между латинския и ромейски отъ друга страна, клиръ. Цѣлата му империя кипѣше въ непрестанни борби, несигурна, заградена отвсѣкъде съ занлахи, изненади, невѣра. Самитѣ му най-предани рицари, за по-висока плата, минаваха на страната на Ласкарисъ и Михаилъ Епирски. Биандрате си бѣ заминалъ на Ломбардия, ала често отъ тамъ идѣха недобри, опасни вести. Въ заговоръ съ младия Гулиелмо, той се канѣлъ да се върне и да осъществи старитѣ си планове. А това значеше да се почне всичко отново. Но и външнитѣ врагове непрестанно дебнеха, алчни и несмирими. У българитѣ, на сѣверъ, ставаше нѣщо. А ако слуховетѣ бѣха вѣрни, нищо добро не можеше да се очаква и отъ тамъ. Наследникътъ на Калояна се канѣше да се върне за да си завземе престола... При слабата власть на Борила, латинитѣ имаха винаги победа. Ала при единъ буенъ Асѣно-